

Пише: Драгољуб Даниловић
недеља, 04 јануар 2015 08:06

Поред свих понижења, најприземнијих коментара у јавности, лицитирања око висине плата и изјава уваженог министра Вербића, питамо се сви ових дана где се налазе учитељи, наставници, професори и васпитачи који су се дистанцирали од својих колега штрајкача и дисциплиновано држе наставу, „јер не желе да деца трпе“. Да ли ће, ако буду испуњени захтеви професора у штрајку, да одбију новац?

Да је осећање стида код многих потпуно нестало, говоре нам управо примери људи који излазе пред своје ученике, не марећи за пожртвованост и солидарност. Да ли је могуће да после шест недеља штрајка, немамо јединствени фронт људи који држе до свог достојанства, али пре свега до поштовања својих васпитаника. Као педагози и предавачи морамо да научимо своје ђаке да буду одговорни пред сопственом савешћу и пред другима. Како ће нас поштовати други, ако сами себе и свој позив не поштујемо? Професори у Србији, Богу хвала, имају пример Лазара Пантелића, директора крагујевачке Гимназије, који је заједно са својим ученицима, октобра 1941.године, страдао у стравичном злочину немачког Вермахта. Предлажем да после окончаног штрајка уважени министар просвете Срђан Вербић пошаље допис свим школама у којем би укратко био испричан херојски подвиг директора Пантелића. Можда ће неко и да извуче одговарајуће поуке.

Урушавање српске просвете - последни чин вишедеценијске трагедије

Пише: Драгољуб Даниловић
недеља, 04 јануар 2015 08:06

Урушавање српске просвете - последњи чин вишедеценијске трагедије

Пише: Драгољуб Даниловић
недеља, 04 јануар 2015 08:06

